

Liturgie woensdag 25 december – Kerst

Gods kracht in het kleine begin

Intochtslied met koor: Eens in lang vervlogen tijden

Votum en groet

Zingen: Liedboek (oud) 138: 1, 2, 3 en 4

Aansteken 4 kaarsen door....

Zingen: Opwekking 595

Wet van de HEER

Zingen: Liedboek (oud) 134: 1, 2, 3 (samen met koor)

Gebed

Zingen: Opwekking 525 (samen met koor)

Lezen: Micha 4 : 14 – 5 : 4a

Zingen: Sela – In het licht / Sela – De minsten van de mensen

Lezen: Lukas 2 : 1 - 7

Zingen: Psalm 98: Antifoon, vers 1 en 4, antifoon

Kindermoment met zingen: God zal met ons zijn

Tekst voor de preek: Micha 5 : 1 – 4a

Verkondiging

Zingen: Liedboek 135: 1, 2 en 3

Gebed

Zingen: Opwekking 527

Collecte

Zingen: Gezang 50 (samen met koor)

Zegen

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus,

Ik sprak hem bij de car wash. Een jonge man. Spontaan hadden we een gesprekje. Na een poosje haalde hij zijn i-pad tevoorschijn. Hij wilde me iets laten zien. Ik zag iets dat hem blij maakte. Een foto. Van zijn prachtige baby. "Samen met mijn vriendin gemaakt", vertelde hij glunderend. Een echte trotse vader! Inderdaad, "een mooie zoon", zei ik, "heb je gekregen", ik kon het niet laten. Gekregen? Hoezo? We praatten even. Over het geloof in God, die kinderen geeft. Er daagde iets bij hem. Zijn oma had het daar ook wel eens over gehad. Hij zou er nog eens over nadenken. Je zou graag verder praten, maar

zijn auto was schoon, hij moest er vandoor. Naar huis. Naar moeder en kind.

Zomaar een gesprekje. Het heeft in elk geval dit te maken met de tekst...die gaat ook over een geboorte. Een vrouw die een kind baart. Die vrouw is: Maria. Dat wist Micha nog niet. Wij weten het wel, uit Lukas 2. Die geboorte, daar vieren wij feest om. Jezus is geboren. In Bethlehem. Daar had Micha het al over. Dat kleine Bethlehem, zegt hij. Te klein om tot Juda's geslachten te behoren. Het is een stamgebiedje in Juda, maar eigenlijk is het er te klein voor om een apart gebiedje te vormen. Daar maakt God een nieuw begin.

Niet in de grote stad Jeruzalem. Daar ging het in vers 14 over, van Micha 4. Sion, Jeruzalem. Krijgszuchtige vrouw. Met haar legers. Met stallen vol koninklijke paarden. Jeruzalem zou op eigen kracht de vijanden verslaan. Dachten de mensen in de tijd van Micha. De profeet weet dat het anders is. Jeruzalem moet in de rouw; kerf je lichaam open, beschadig je lijf. Je leider, de koning van Juda wordt in het gezicht geslagen door de vijanden. Een diepe vernedering. De man stelt niks voor. Is

dit alles wat er van Davids koningshuis over is? Wat moet dit beginnen, tegen de vijanden? De inwoners van Juda worden aan hun lot over gelaten. Gevangen door de vijanden.

God láát hen niet in de ellende. Hij maakt een nieuw begin. Een klein begin. Een baby. In een klein stadje. Of de HERE van de grond af opnieuw begint. Het is wel een bijzonder kind. Zijn oorsprong is van lang vervlogen tijden. God heeft zijn geboorte voorbereid, zo'n 300 jaar geleden was David koning. God had hem beloofd: je krijgt een opvolger. Die zal voor altijd op je troon zitten. Het kind, waar Micha het over heeft. Het kind, waar de engelen van zingen. Het kind, dat uit Maria werd geboren. Kind van lang vervlogen tijden, zegt Micha. Misschien moet je wel zeggen: het is allemaal met dat kind nog eerder begonnen. Het was er al voor de schepping. Het was er al in de eeuwigheid. Lang vervlogen tijden. Bijzonder kind. Maar wel klein. Geen paleis. Niet in een sterke stad. Geen militaire parades. Geen saluutschoten van kanonnen. Het begint zo hulpeloos. Net of God zegt: mensen maken het niet, zij maken geen kinderen, zij keren de ellende in de wereld niet om. Van

hen moet je niet verwachten dat het een mooie wereld wordt. God gaat zelf iets opzetten, bijna van het nulpunt af...bijna, stilaan heeft Hij wel in lang vervlogen tijden dit kleine begin voorbereid. Je zou er zomaar overheen kijken. Waarom doet God het zo? Waarom die nederige geboorte in een stal in Bethlehem? Om te laten zien, dat het allemaal Zijn werk is. In het begin...wat was er toen? Op het nulpunt van de aarde, van onze geschiedenis? Er was niks. Uit niks heeft Hij de wereld geschapen, zegt de Bijbel. Het zichtbare is geschapen uit het onzichtbare. Dát is God. Hij heeft niks nodig. Hij kan rustig beginnen met een hulpeloos kind, in doeken gewikkeld, in een voerbak van de beesten. Zó'n God hebben wij. Dat zegt Kerst ons. Het feest van kleine kracht, maar bekleed met de macht van de HEER zal het kind zijn, zegt Micha 5 : 3. Bekleed met de majesteit van zijn verheven naam. Wil je het sterker hebben? Gods kracht is in dit feest vandaag. Door die kracht wordt dat kerstkind een herder. Hij brengt de kudde bij elkaar. Dat lukt niemand. Mensen redden dat niet. Het is altijd oorlog. Mensen vervreemden van elkaar, verliezen elkaar, het gaat dwars door

allerlei verbanden heen, families hebben er onder te lijden, gezinnen. Ook in de kerk breekt de eenheid. We doen al het mogelijke om kerkelijke eenheid te krijgen, synodes houden zich ermee bezig, eindeloos vergaderen...en als het dan lukt, en het lukt soms, goddank...is dat inderdaad tijd om God te danken. De Herder van Micha 5 : 3 heeft het gedaan. Dat kleine kind, geboren in het kleine Bethlehem...Gods kracht in het kleine begin.

Laten we in die kracht geloven. De kracht van het kleine begin. Een kort gesprekje. Bij car wash. Een gesprekje van niks. Je hoort mij niet zeggen dat het een modelgesprek was. Achteraf denk ik: ik had dát moeten zeggen, het had zo gemoeten. En u kunt dat misschien veel beter, dan ik het heb gedaan. Ik had misschien wel moeten wijzen op Kerst, het feest van de geboorte van een baby, waar iedereen blij mee kan zijn. Het is niet gebeurd. Jammer. Ik had het niet zo gauw paraat. Zwak misschien. Ik geef het toe. Evangeliseren is moeilijk. Er zijn er hier, die dat veel beter kunnen. Maar dat kleine begin...ik geloof dat God er wat mee kan. Als Hij dat wil. Onze kleine

gesprekjes, soms diepe gesprekken...even die aandacht voor een ander...God kán er wat mee. De Herder kan mensen samen brengen in de kudde waar het veilig wonen is. Dat kleine begin van Kerst...als de vorsten regeren op hun tronen, als de keizer zijn romeinse vrede over het rijk uitroept, de pax romana, ja wat stelt dan zo'n stal nog voor, een kind in een voederbak...het is drie keer niks. Mensen kunnen het allemaal veel grootser maken en laten lijken. Daar kun je van onder de indruk zijn, je voelt je klein. Laat God dáár nou net beginnen, bij jou, klein mannetje. Niet bij de grote jongens met hun machtige wapens. Jij hoeft niet meer te zijn, dan je echt bent: klein. Hoe kleiner jij bent, hoe groter God zich laat zien. Mensen die zich graag laten zien, lopen God zomaar in de weg. Wie God de ruimte wil geven in zijn leven, moet klein zijn. God heeft ons op Kerst laten zien wat dat oproept. Die kleine Jezus, in een nederige stal, als dat kleine mensje op aarde komt...komt de vrede mee. De engelen hebben het door. Misschien hebben ze de profetie van Micha wel gekend. Die zei: die Herder brengt vrede. Eigenlijk: dat kind ís vrede. Hij is de vrede in ons vlees

en bloed. Dat kleine mensje, met die kleine handjes, en oogjes...in die kleine baby knuistjes schuilt Gods majesteit, zijn kracht. God in de hoge. Vrede op aarde...het is misschien wel het aller moeilijkste wat hier te krijgen is...hoeveel tijd wordt daaraan gegeven, vredesgesprekken, die maar niet lukken, vrede breekbaar als glas, zomaar in scherven...vrede is kostbaar; we hebben het goed met mekaar, het is goed met de HEER...maar hoe lang blijft dat zo?...het gaat de menselijke macht te boven ...maar als God er eenmaal aan werkt, worden scherven gelijmd, vijanden vrienden, vrede getekend. Hoe vaak lukt de vrede niet? Blijft er afstand? Moeten mensen elkaar niet? Speelt oud zeer zo'n grote rol, dat het nooit weer goed komt? Hoe kán dit? Is het misschien, omdat we niet klein zijn? Zit ons ego Gods glorie in de weg? Laten we het kerstfeest vieren. Deze dagen. Nederig en zonder pretenties. Hij onze vrede ...Jezus begon klein. Nu een grote Herder. Weidt de kudde, laat haar veilig wonen. Komt verwondert u hier, mensen. Amen.

